

– Iaca, dragii mei, prima amintire scotocită în traista vremii... Când eram copil, locuiam într-un sătuc al județului Vaslui, ascuns printre cutele dealurilor, dar frumos ca un colț de paradis nedescoperit.

Iernile erau lungi, geroase și bogate-n omăt, precum sunt diminețile de lumină, de se temeau oamenii că are să le-nghețe sufletul într-înșii sau are să se-ngroape satul sub patul de zăpadă. Fulgii se cerneau dolofani și deși, iar stratul creștea gros și bătut, ca o plapumă deasupra gliei. Un vâl coliliu, ca de cremene, cobora din văzduh și se întindea peste zare câte trei, patru, uneori chiar cinci luni pe an.

Inima satului bătea însă nestânjenită și freamătul ei se observa mai cu seamă în zburdălnicia de neoprit a copiilor. Cei mici continuau să se-nalțe, primenindu-se în fiecare zi precum vlăstarii din țarină și umplând aerul amortit cu chiote de veselie și cu verva lor molipsitoare.

Noi eram patru copii la părinți: doi frați și două surori și, când era vorba să împărțim joaca, fiecare căuta porția cea mai dospită; pe când la lucru ocheam partea rășchirată și sfrijită a celuilalt. Când însă gerul zăvora ușile școlilor și părinții ne țineau în casă din pricina vremii, trebuia numaidecât să scormim jocuri care să ne alunge plictiseala, dacă voiam să răzbim până când primăvara avea să biruiască, în cele din urmă, printre nămeți.

– Primăvara-i anotimpul câmpului și al naturii; vara e a necuvântătoarelor și a oamenilor mari, toamna a pământului și a roadelor, iar iarna e pentru copii și pentru joacă! obișnuia să spună Daniel, fratele cel mare, cu înțelepciunea și zelul lui mereu odrăslind.

În iarna în care împlinisem șapte ani, zăpada venise cu crivăț și viforniță și se așternuse groasă și înfoiată, precum poalele mătușilor de la țară. Ninsese neîntrerupt vreo două zile, iar vântul adusesese zăpada și o așezase pe după garduri, pe după căpițele de fân și prin spatele caselor. Troienele crescuseră înalte și tot mai înalte, peste un metru, pe alocuri chiar doi, ba se ridicaseră, ajungând chiar la trei metri pe după cotloane și pe unde viscolise. După zilele de viscol, se ivi soarele. Zăpada se topi nițel și se bătu, apoi se îndesă, iar în următoarea noapte, când gerul se înteți din nou, îngheță zdravăn și construi pe ulițe podețe de gheață între gospodării. Din drumul înălțat deasupra gardurilor de nuiele, puteam arunca ocheade în curțile oamenilor, care altfel ne erau zăvorâte.

Când, în cele din urmă, spectacolul se încheie, întregul ținut era înveșmântat în straie de lână netoarsă. Plapuma se-ntinsese grea peste ogoare, ca să țină de cald și de sete boabelor de grâu neîncolțit, iar vatra satului era acoperită sub brazdele albe. Doar ici-colo, casele își ițeau vârful nasului, ca să scoată fumul pe horn și să respire aerul înghețat al lui Gerar.

– Ah, ce vreme de pomină! se însufleți Daniel, frecându-și palmele de încântare.

Era nu doar fratele meu, ci și colegul meu de năzbătii. Pe el, peisajele câmpenești păreau să-l inspire. Găsea întotdeauna noi provocări în jocurile iernii și nu-i ajungeau niciodată lunile din calendar ca să-și consume ideile năstrușnice.

– Ia lopata asta de coadă, îmi zise, ochind unul dintre troienele cele mai mari, și dă-i bătaie până ne-o ieși o groapă ca cea a leilor lui Daniel din Biblie!

– Văd că nu degeaba purtați același nume. Ești sigur că vrei să-i împărtășești experiența? Mă tem că nu te-ai rugat destul, dacă vrei să ai parte de-o minune.

Elida Oncea ne surprinde de această dată cu un volum de povestiri memorialistice, în care naratorul întruchipează imaginea bunicului, gata să-și dezlege limba pentru a ne duce, în grai curat și melodios, pe plaiurile îndepărtatei copilării.

Volumul de față oferă cel puțin două motive de bucurie, mai ales pentru părinți și bunici. Mai întâi ni se oferă ca un dar neprețuit pentru clipele de părtășie cu nepoții sau copiii noștri. Când imaginația nu ne mai ajută, când am uitat să ne pregătim pentru minutele de *noapte bună* pe care le petrecem cu cei mici, când am epuizat propriul stoc de întâmplări, istorii și pățanii ale copilăriei noastre, *Traista cu povestiri* ne stă gata deschisă pentru a ne însoți în călătorii de neuitat pe fermecatul tărâm al vârstei de aur. Apoi, ne bucurăm de apariția acestui volum pentru că reprezintă o fericită și corectă alternativă la desenele animate și la jocurile pe calculator.

Lect. univ. dr. Elena Petrescu

Elida Oncea este absolventă a Institutului Teologic Adventist, Facultatea de Teologie-Litere și autoare a două cărți: *Fețe din profil* (Editura Viață și Sănătate, 2014) și *Bagajul de mână* (Editura BebeDream, 2016) și coordonatoarea proiectului *Scrisori pentru părinți* (Editura Viață și Sănătate, 2015). Pasiunea pentru povești a căpătat-o din timpul petrecut cu cei doi băieți ai ei.